

Arrest

nr. 212 401 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2017 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 9 januari 2018 en op 6 maart 2018 wordt deze aanvraag aangevuld. Op 20 april 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en op 29 mei 2018 wordt de beslissing ter kennis gebracht aan verzoekster.

Op 20 april 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoekster op 29 mei 2018. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,

Naam, voornaam: Z. B. M.

geboortedatum: (...)1997

geboorteplaats: Ulaanbaatar

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Reden van de beslissing

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Verzoekster dient een afzonderlijk beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 222 106 en op 19 november 2018 vernietigt de Raad de beslissing bij arrest met nummer 212 399.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht *"als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"* en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekster heeft bij haar aanvraag tot regularisatie cfr. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet uitvoerige bewijzen aangebracht van haar privéleven op het grondgebied, waaronder het feit ze op 14-jarige leeftijd naar België verhuisde; hier reeds 7 jaar ononderbroken verblijft; in België de middelbare school heeft doorlopen; perfect Nederlands spreekt; momenteel studeert aan de Thomas More Hogeschool; lid is van de scouts; vrijwilligerswerk doet in een rusthuis; een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen er op na houdt in België, en tot slot een Belgische vriend heeft.

Dit maakt eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat in rechtspraak van het EHRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

Deze analyse ontbreekt volledig in de bestreden beslissing.

Ook in beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, gebeurde er geen zorgvuldige analyse van de inmenging op verzoeksters' recht op een privéleven.

In de eerste plaats lijkt verwerende partij haar beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie te baseren op een onvolledig beeld van verzoeksters privéleven in België. Verwerende partij lijkt namelijk de twee aanvullingen bij de aanvraag cfr. artikel 9bis Vw. die verzoekster op 9 januari 2018 en 6 maart 2018 heeft overgemaakt, over het hoofd te zien.

Uit deze aanvullingen blijkt dat verzoekster vrijwilligerswerk doet in een rusthuis en bij de scouts zit. Voorts verwijst verzoekster naar haar Belgische vriend, en legt ze een aantal foto's van hen samen voor. Verzoekster wenst deze relatie met een Belgische onderdaan niet aan te wenden om een verblijfsrecht te verkrijgen (doordat beiden nog geen 21 jaar oud zijn en studeren is een gezinshereniging trouwens geen optie), maar het vormt wel een belangrijk element bij het bepalen van de omvang van het privéleven in België. Verwerende partij baseerde haar oordeel, namelijk dat 'verzoekster onvoldoende zou hebben aangetoond dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in België van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen', op een fragmentarische lezing van het administratief dossier, hetgeen een onzorgvuldige werkwijze vormt.

Voorts kan de redenering van verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag cfr. artikel 9bis Vw., dat "de overige aangehaalde elementen (dat betrokkene hier sedert 2011 in België verblijft, ze hier sterke banden heeft uitgebouwd, ze hier school heeft gelopen en nog steeds loopt, ze perfect Nederlands spreekt)ⁿ tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet behandeld worden in deze fase, niet aanvaard worden omdat het een weigering uitmaakt het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze "overige aangehaalde elementen" (waarbij verwerende partij een aantal aangehaalde elementen over het hoofd ziet, namelijk deze gecommuniceerd op 9 januari 2018 en 6 maart 2018, waaruit blijkt dat verzoekster een Belgische partner heeft, bij de scouts zit en vrijwilligerswerk doet in een rusthuis) maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat in rechtspraak van het EHRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (zie supra).

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.). Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig in de bestreden beslissing én het administratief dossier. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij voorbij gegaan is aan het opgebouwde privéleven van verzoekster in het Rijk.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook onvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt.

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 8 en 13 EVRM ;
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandige bewijzen zou hebben aangebracht van haar privéleven op het grondgebied, waaronder het feit dat ze op 14-jarige leeftijd naar België verhuisde. Er wordt gewezen op een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen én de aanwezigheid van een Belgische partner.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist zulks ook nergens in haar inleidend verzoekschrift. Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat een analyse van artikel 8 EVRM ontbreekt in de bestreden beslissing, merkt verweerder op dat de verzoekende partij verkeerdelijk de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht zou behelzen.

Artikel 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht, zoals ook blijkt uit volgende rechtspraak:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke

wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder beklemt toont dat het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met de krachtens artikel 8 EVRM beschermde belangen, waarbij in casu kan worden gewezen naar de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis dd. 20.04.2018, alsook de synthesesnota dd. 19.04.2018 waarin op gedegen wijze wordt gemotiveerd nopens de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Zo wordt in de synthesesnota dd. 19.04.2018 uitdrukkelijk het volgende overwogen, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"1) Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen

2) Gezin- en familielevens: er is geen schending van het gezins- en familielevens, betrokken haar ouders hebben op 08.05.2015 ook een negatieve beslissing ontvangen en hebben ook geen precair verblijf

3) gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald waaruit zou blijken dat betrokkene niet in staat is te reizen"

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat ook in de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis dd. 20.04.2018 geen voldoende zorgvuldig onderzoek naar artikel 8 EVRM zou zijn gevoerd, verwijst de verzoekende partij naar haar uiteenzetting hieromtrent in de procedure met rolnummer 222.106, dewelke hierna integraal wordt hernomen:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In haar inleidend verzoekschrift houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben nagelaten om de omvang van het opgebouwde privéleven op zorgvuldige wijze in kaart te brengen, doch dienaangaande kan verweerder verwijzen naar volgende overwegingen uit de bestreden beslissing:

"Bovendien merken we op uit het administratief dossier van de moeder van betrokkene met name (...) geboren te Ulaanbaatar op (...) 1975 er op 08.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend en er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dan een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. (...) De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke

formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.”

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een onvolledig beeld van haar privéleven zou schetsen in de bestreden beslissing, doch zij toont allerm minst aan dat het door haar verrichte vrijwilligerswerk van die aard zou zijn dat het blij k zou geven van een band met België, dewelke zou verhinderen dat de verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst.

Evenmin volstaat het om verklaringen van vrienden, dan wel fotomateriaal voor te leggen, ten einde aannemelijk te maken dat in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een positieve verplichting zou bestaan om verblijfsrecht toe te kennen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat haar vriendschappen in België, alsook haar prille relatie, zouden verhinderen dat zij tijdelijk het Rijk verlaat, volstaat allerm minst om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich zou hebben beperkt tot een fragmentarische lezing van het administratief dossier. Op basis van de stukken van het administratief dossier is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk tot de vaststelling gekomen dat enerzijds de moeder van de verzoekende partij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zodat er geen beschermenswaardig gezinsleven op het grondgebied zal worden verbroken, en anderzijds dat de overige banden met België niet van die aard zijn dat zij aan een tijdelijke terugkeer in de weg zouden staan.

Het loutere feit dat niet alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken uitdrukkelijk worden vermeld bij het nemen van de bestreden beslissing, volstaat allerm minst om te besluiten dat bepaalde elementen over het hoofd zouden zijn gezien, nu de verzoekende partij er in haar inleidend verzoekschrift ook niet in slaagt om aannemelijk te maken om welke reden gebeurlijk vrijwilligerswerk in een rusthuis, dan wel vriendschappen in België of een prille relatie met een medestudent een tijdelijke terugkeer zouden verhinderen.

Specifiek met betrekking tot de aangevoerde relatie, erkent de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk in haar inleidend verzoekschrift dat deze relatie (nog) niet van die aard is dat ze er een gezinshereniging voor zou wensen aan te wenden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezins- of privéleven niet tijdelijk elders kan leiden.

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel tot de bemerking dat zij sterke banden heeft met België, dewelke naar haar oordeel onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, doch zij gaat volkomen voorbij aan de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat zelfs in geval van beschermenswaardige banden een tijdelijke scheiding of verwijdering niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zelfs geen poging doet om aannemelijk te maken dat zij -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- geen privéleven zou kunnen uitbouwen met haar

moeder in het land van herkomst, nu haar moeder ook een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, dan wel om zich te laten opzoeken door haar vrienden in het land van herkomst.

Tevens moet worden aangenomen dat de verzoekende partij middels de moderne communicatiekanalen nauw contact kan blijven onderhouden met haar sociale relaties in België, zulks minstens voor de duur van de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Op geen enkele wijze blijkt dat de toekomstperspectieven van de verzoekende partij in België zouden worden ondermijnd of op de helling zouden komen te staan, indien de verzoekende partij tijdelijk zou terugkeren naar het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing inderdaad niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij definitief van haar sociale relaties in België wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de

vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Verzoekster betoogt dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitvoerige bewijzen heeft aangebracht van haar privéleven op het grondgebied, waarna zij de elementen opsomt en een uiteenzetting geeft aangaande artikel 8 van het EVRM. Zij is de mening toegedaan dat het nodige onderzoek ontbreekt in de bestreden beslissing. Ook werd, zo stelt zij, de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gebaseerd op een onvolledig beeld van haar privéleven in België. Er lijkt namelijk te zijn voorbijgegaan aan twee aanvullingen bij de aanvraag die zij op 9 januari 2018 en 6 maart 2018 heeft overgemaakt.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens

het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Verzoekster meent dat bepaalde elementen over het hoofd werden gezien en meer bepaald dat voorbij is gegaan aan het door haar opgebouwde privéleven in het Rijk.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing slechts blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vaststelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij specificeert dat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

In zijn nota met opmerkingen neemt verweerder het standpunt in dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk motiveringsplicht bevat en dat het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de krachtens artikel 8 van het EVRM beschermde belangen. Hij vervolgt zijn betoog dat *in casu* kan worden verwezen naar de onontvankelijkheidsbeslissing met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 april 2018, alsook naar de synthesesnota van 19 april 2018 waarin op gedegen wijze zou worden gemotiveerd nopens de specifieke situatie van verzoekster.

In casu werd het bestreden bevel inderdaad op dezelfde dag genomen als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, meer bepaald op 20 april 2018. Verweerder kan worden bijgetreden in zijn redenering dat indien in die omstandigheden blijkt dat rekening werd gehouden met de opgeworpen elementen, het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent deze elementen niet opnieuw uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de thans bestreden beslissing.

Verzoekster heeft echter niet alleen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook tegen bovenvermelde onontvankelijkheidsbeslissing. De Raad heeft deze beslissing van 20 april 2018 vernietigd bij arrest met nummer 212 399 van 19 november 2018. Dit omdat uit de geviseerde motieven minstens niet kan worden afgeleid of de bevoegde gemachtigde de aanvullingen in ogenschouw heeft genomen. Door voormeld vernietigingsarrest van de Raad wordt de beslissing van 20 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, geacht nooit te zijn getroffen. Verweerder kan zich dan ook niet steunen op deze beslissing in zijn verweer.

Wat de synthesesnota van 19 april 2018 betreft, verwijst verweerder naar de overwegingen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, doch hierbij ontbreekt elke verwijzing naar de door verzoekster opgeworpen elementen en het privéleven. Zodoende is ook deze verwijzing niet dienstig. Voor het overige duidt verweerder niet aan uit welke documenten uit het administratief dossier de overwegingen dan wel zouden blijken.

Betreffende de afwezigheid van een uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals verweerder voorhoudt, wijst de Raad er nog op dat verweerder met deze kritiek eraan voorbijgaat dat ofwel uit de bestreden beslissing ofwel uit het administratief dossier moet blijken dat er voldoende rekening is gehouden met de door verzoekster aangevoerde elementen. Zoals hoger uiteengezet, slaagt verweerder er niet in om dit aan te tonen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN